

První staroslověnská legenda o svatém Václavovi

V 28. den měsíce září

Zabití svatého Václava, knížete českého

Pane, požehnej, Otče

Sk 2,17 Hle, nyní se naplnilo prorocké slovo, které řekl sám náš Pán Ježíš Kristus:
Mk 13,12 Příhoda se zajisté v posledních dnech, a ty, jak se domníváme, jsou právě nyní,
Mt 10,36 povstane bratr proti bratru svému a syn proti otci svému, a člověku budou jeho
16,27 domácí nepřáteli. Neboť lidé budou k sobě nemilosrdní, ale Bůh odplatí jim podle skutků jejich.

1

Byl jeden kníže v Čechách jménem Vratislav a jeho žena se zvala Drahomíra. I narodil se jim prvorozený syn a na křtu dali mu jméno Václav. Když povrostl a bylo třeba udělat postřížiny, otec jeho Vratislav pozval k nim jednoho biskupa s jeho notářem i s jeho duchovenstvem. V chrámě svaté Marie byla proň odzpívána mše, a potom biskup vzal hocha a postavil jej na rohu stupně před oltářem a požehnal jej slovy: „Pane Ježíši Kriste, požehnej tohoto hocha, jakos požehnal všechny své spravedlivé.“ A tak s požehnáním byl postřížen. Proto se domníváme, že hoch požehnáním toho biskupa a jeho zbožnými modlitbami počal růst chráněn milostí boží. Jeho bába Ludmila dala jej vyučit v knihách slovanských pod vedením kněze, a on si dobře osvojil jejich smysl. Vratislav pak jej poslal do Budče, tam se hoch počal učit knihám latinským a osvojil si je dobře.

2

Když otec jeho Vratislav zemřel, dosadili Češi na dědičný trůn jeho syna, knížete Václava. Jeho bratr vyrůstal pod ním, neboť oba byli ještě malí. Ale matka jejich Drahomíra zajistila zemi a spravovala lid, dokud Václav nedospěl, a když dospěl, sám se jal spravovat svůj lid. Měl čtyři sestry, ty provdali a vybavili do různých knížectví.

Mt 25, 35-36 Milostí boží vskutku kníže Václav se dobře naučil knihám, ale i ve víře byl dokonalý. Všem nuzným prokazoval dobrodiní, nahé odíval, lačné krmil, pocestné přijímal podle slov evangelia, vdovám nedával ukřivdit, všechny lidi chudé i bohaté miloval, přísluhoval služebníkům božím, kostely zlatem zdobil. Ježto věřil celým srdcem v Boha, konal za svého života všechny dobré skutky, jaké jen mohl.

3

J 13,2 I zpychli mužové čeští, vždyť kníže jejich byl ještě mlád, a ďábel vnukl jim do srdce dřív, jako do srdce Jidášovi, zrádci Páně, aby povstali proti svému pánu Václavovi jako Židé proti Kristu. Neboť je psáno, že každý, kdo povstává proti svému pánu, podoben je Jidáši. Ti tedy namluvili Boleslavovi: Bratr Václav tě chce zabít a dohodl se o tom se svou matkou a se svými muži.

Ex 20,12 Ti zlí psi i Václava předtím navedli, aby vyhnal svou matku bez viny. Ale
Mt 19,19 Václav byl si vědom, co je to bázeň boží, a ulekl se slova, jež dí: Cti otce svého
Ga 5,14 i matku svou a milovat budeš svého bližního jako sebe samého. Aby splnil
Mt 5,15 všelikou spravedlnost boží, přivedl svou matku nazpět a velmi se kál a
Sk 7,60 s pláčem pravil: „Pane Bože, nepokládej mi to za hřích.“ A připomínal si též
Ž 25,7 slovo proroka Davida, jenž řekl: Hříchů mé mladosti a mých nevědomostí nevzpomínej, Pane.

Kál se tedy a ctil svou matku, ona pak se radovala z jeho víry a z dobroty, kterou konal. Neboť nejenže chudým a ubohým a pocestným a mnohým jiným prokazoval dobrodiní, jakož jsme shora řekli, nýbrž vykupoval i ty, kteří byli prodáni do otroctví. Na všech hradech vystavěl kostely velmi krásné a v nich se postaral velkolepě o služebníky boží z mnohých národů, kteří tam konali bohoslužby dnem i nocí podle ustanovení božího a jeho služebníka Václava. Jak mu Bůh vložil do srdce, vystavěl kostel svatého Víta.

4

Boleslavovi však, bratru jeho, který byl proti němu naveden, zasel ďábel zlobu do srdce, aby jej zabil, a tak nebyla spasena jeho duše na věky. Když se přiblížil den svatého Jimrama, jemuž byl svatý Václav zbožně oddán a veselival se v ten den, ti zlí psi pozvali Boleslava a konali s ním ďábelskou poradu o jeho bratru Václavovi, jako kdysi Židé o našem Pánu Ježíši Kristu.

Kdykoli se někde slavilo posvěcení chrámu, jezdíval Václav do všech chrámů. I vešel do hradu Boleslavova v neděli na svátek Kosmy a Damiana. Když vyslechl mši, chystal se vrátit domů do Prahy. Ale Boleslav jej zadržel s podlým úmyslem a řekl mu: „Proč odcházíš, bratře? Vždyť máme i zdravý nápoj.“ On tedy neodřekl bratru, ale vsedl na kůň a zahájil hru se svou družinou na hradě Boleslavově.

A tu se domnívám, že mu pověděli: „Bratr Boleslav tě chce zabít.“ Ale on tomu nevěřil a poručil to Bohu. Když nastala noc, shromáždili se ti zlí psi na dvorci jednoho z vrahů Hněvsy, zavolali Boleslava a s ním se usnesli na onom ďábelském záměru proti jeho bratru. Neboť jako se kdysi Židé shromáždili a kuli pikle proti Kristu, tak se ti zlí psi sešli a radili, jak by svého pána knížete Václava zavraždili. I řekli: „Až půjde na jitřní, tehdy si naň počkáme.“

5

Časně zrána zvonili na jitřní. Jakmile Václav uslyšel zvon, řekl: „Díky tobě, Pane, žes mi dal dočkat tohoto jitra.“ I vstal a šel na jitřní. Hned v bráně jej dostihl Boleslav. Václav se naň ohlédl a řekl: „Bratře, včeras nám dobře posloužil.“ K uchu Boleslava se naklonil ďábel a zkazil jeho srdce, že mu odpověděl: „Nyní ti chci lépe posloužit.“ Po těch slovech udeřil jej mečem po hlavě. Václav se obrátil k němu a řekl: „Co ti to napadlo, bratře?“ A po těch slovech jej uchopil a srazil na zem. Tu přispěchal jakýsi Tuža a ťal Václava do ruky. Ten poraněn na ruce pustil bratra a běžel do chrámu. Tu dva ďábli řečení Tira a Česta ubili jej v bráně chrámové. Hněvsa pak přiskočil a probodl mu bok mečem. Václav ihned vypustil svou duši se slovy: „V ruce tvé, Pane, poručím ducha svého.“

L 23,46

V tom hradě zabili i jakéhos Mstinu, urozeného muže Václavova, ostatní pak hnali do Prahy, některé povraždili a jiné se rozprchli po zemi. I nemluvňátka kvůli němu povraždili. Mnohé ženy provdali za jiné muže, služebníky boží vyhnali a kdejakou Ďábelskost napáchali.

Tira pak řekl Boleslavovi: „Pojďme a zabijeme též i vaši matku, tak najednou oželiš bratra i matku.“ Boleslav však řekl: „Nemá, kam by se poděla, dokud nebudeme hotovi s jinými.“ A odešli a nechali Václava rozsekaného a neuklizeného.

6

Tu kněz jeden Krastěj vzal a položil jej před chrámem a přikryl plachtou. Jakmile uslyšela matka, že její syn byl zavražděn, přišla a hledala jej. A když ho spatřila, s pláčem padla na jeho srdce a posbírala všechny údy jeho těla, neodvážila se však je odnést k sobě domů, ale umyla je a oblékla v příbytku knězově, a pak je zanesla a položila do chrámu. A poněvadž se bála, že bude

zavražděna, utekla do Charvat, takže Boleslav ji tu už nezastihl. I povolal jednoho kněze jménem Pavla, aby vykonal modlitbu nad tělem Václavovým.

Pohřbili potom úctyhodné tělo Václava, dobrého a spravedlivého ctitele božího a milovníka Kristova, duše pak jeho odešla k Bohu, jemuž sloužil s náboženstvím a bázní. Krev jeho však po tři dny nechtěla vsáknout do země. Až třetí den, jak všichni viděli, krev jeho se ztratila a vzešla v chrámě nad ním, takže se všichni divili. Doufáme však v Boha, že se na přímluvy zbožného a dobrého muže Václava ukáže ještě větší zázrak. Neboť jeho utrpení se vpravdě vyrovnalo utrpení Kristovu a svatých mučedníků. Vždyť i o něm konali poradu jako Židé o Kristu, rozsekali ho stejně jako Petra a nemluvnátka kvůli němu povraždili jako i kvůli Kristu.

Byl pak zabit kníže Václav 28. dne měsíce září. Bůh udělil pokoj jeho duši na místě věčného odpočinutí se všemi spravedlivými, i s těmi, kteří kvůli němu byli pobiti, ač byli nevinni.

7

Ez 11,19;
30,26 Bůh však nezanechal své vyvolené na posměch nevěřících, ale shlédl na ně svým milosrdenstvím věřících a obrátil jejich kamenná srdce na pokání a doznání hříchů. Tak i Boleslav se rozpomenul, jak veliký hřích spáchal, modlil se k Bohu a všem jeho svatým a přenesl tělo svého bratra, spravedlivého muže Václava, do Prahy a řekl: „Zhřešil jsem a svého hříchu jsem si povědom.“

Ž 50,5-6 Uložili jej v kostele svatého Víta po pravé straně oltáře dvanácti apoštolů, kde sám řekl při stavbě chrámu. Bylo pak přeneseno tělo knížete Václava, milovníka Kristova, 4. den měsíce března. Ať Bůh umístí jeho duši v lůně Abrahámově, Izákově a Jakubově, kde odpočívají všichni spravedliví a čekají na vzkříšení svých těl v Kristu Ježíši, Pánu našem, jemuž sláva na věky. Amen.

udělit postřižiny – podrobit církevnímu obřadu, jímž byl chlapec na prahu dospělosti zasvěcen Bohu

Ex – Exodus. 2. kniha Mojžíšova

Ez – Proroctví Ezechiellovo

Ga – Epištola sv. Pavla ke Galatským

J – Evangelium sv. Jana

L – Evangelium sv. Lukáše

Mk – Evangelium sv. Marka

Mt – Evangelium sv. Matouše

Sk – Skutky apoštolské

Ž – Kniha žalmů

Středověké legendy o českých světcích. Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 1998. 261 s. ISBN 80-7106-280-4.

RAVIK, Slavomír. *O světcích a patronech.* Vyd. 1. Praha: Levné knihy KMa, 2006. 669 s. ISBN 80-730-9343-X.

- 1) Co je tato literatura za žánr? Vysvětli pojem.
- 2) Jakým jazykem je psána?
- 3) Proč je pro nás historicky (vědecky) důležitá, ačkoliv se jedná o náboženský text?
- 4) Co znamenají zkratky a čísla před textem?
- 5) Jak souvisí úvod s následným textem?
- 6) Kdo byli Václavovi rodiče?
- 7) Kdo poželhal Václavovi při postřižinách? Bylo to obvyklé?

- 8) Čemu ho nechala vyučit babička a čemu otec?
- 9) Kolik měl Václav sourozenců?
- 10) Ke komu je Boleslav přirovnáván a proč?
- 11) Byl to Boleslavův nápad zabít bratra (byl strůjcem bratrovraždy, nebo jenom někým, kdo byl k tomu naveden)?
- 12) Kdo ho k tomu navedl?
- 13) K čemu už dříve navedli Václava?
- 14) Litoval svého činu? Jak?
- 15) Jak se jmenovali Václavovi vrazi?
- 16) Který den ho zabili?
- 17) Jak ho zabili?
- 18) Koho dál zabili?
- 19) Kdo se postaral o Václavovo tělo?
- 20) Co se stalo s matkou?
- 21) Který div se udál po jeho vraždě?
- 22) Litoval Boleslav svého špatného činu? Co udělal?
- 23) Kdy pochovali Václava v kostele sv. Víta?
- 24) Proč zrovna tam?

Řešení:

- 1) Je to náboženská literatura - legenda (hagiografie) – příběh o svatém.
- 2) Staroslověnsky, pravděpodobně z pol. 10. st.
- 3) a) doklad starobylosti č. lit.
b) snad podává historická fakta - protože vznikla brzy po smrti Václava, je pravděpodobné, že obsahuje pravdivé údaje (o životě Václava máme doloženo jen minimum skutečností).
- 4) Jsou to odkazy na Bibli – na jednotlivé její texty a citáty.
- 5) Úvodní text je citát z Bible, který jakoby předznamenává následný děj.
- 6) kníže Vratislav a kněžna Drahomíra
- 7) Václavovi požehnal přímo biskup; nebylo to obvyklé, ale ne nemožné (moravské biskupství už bylo, avšak v Praze bylo zřízeno až v r. 976; Čechy spadaly pod řezenské biskupství (Bavorsko).
- 8) Babička Ludmila knihám slovanským (a řeckým), otec knihám latinským – byl vzdělán (seznámen) s oběma náboženskými proudy tehdejšího světa.
- 9) 5 – bratra a čtyři sestry.
- 10) K Jidášovi – zradil bratra stejně jako Jidáš Ježíše.
- 11) Byl k tomu naveden.
- 12) Zpychlí čeští mužové, je navedl sám ďábel.
- 13) Aby vyhnal svou matku, ač byla bez viny. (Ale jinak ji vyhnal po smrti Ludmily).
- 14) Ano, povolal matku zpět; kál se – prokazoval dobrodiní chudým, ubohým a pocestným, vykupoval i ty, kteří byli prodáni do otroctví, na všech hradech vystavěl kostely - včetně svatého Víta.
- 15) Hněvsa, Tira, Tuža, Česta
- 16) V pondělí
- 17) Bratr ho praštil do hlavy, pak byl zraněn na ruce, začal utíkat, ale byl ubit, probodnutý do boku a rozsekán (matka posbírala jeho údy).
- 18) Lid jeho družiny, i nemluvňata – jejich děti
- 19) Kněz Krastěj a matka Drahomíra
- 20) Chtěli ji taky zabít, ale uprchla do Charvát.
- 21) Krev se 3 dny nevsákla do země, pak se zjevila nad chrámem.
- 22) Litoval, vroucně se modlil a nechal Václavovo tělo převézt do Prahy.
- 23) 4. března.
- 24) Podle Václavova přání, které projevil už při stavbě kostela.